

Ιωάννης Κορναράκης. Ένας χρόνος από την κοίμησή του (της Δάφνης Βαρβιτσιώτη)

/ Γενικά

Τὰ ξημερώματα τῆς 12ης Ἰουλίου τοῦ 2013, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σταματίας, Ὁμότιμος Καθηγητῆς Ποιμαντικῆς Ψυχολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν –ἔχοντας μεταλάβει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἱερέα υἱοῦ του– ἐκοιμήθη, χριστιανικά, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα καὶ εἰρηνικά

Τὴν καλὴν ἀπολογία τοῦ Ἰωάννου Κορναράκη ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Θεοῦ ἐγγυήθηκε ἡ Ἰδία ἡ Κυρία Θεοτόκος, εἰδοποιώντας τον, τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ὅτι θὰ ἐρχόταν, γι' αὐτόν, τὴν ἐπομένη.

Ὁ Πιστός: Αὐτὸ ποὺ ὀδηγεῖ στὴν βεβαιότητα περὶ τῆς καλῆς ἀπολογίας τοῦ Ἰωάννου Κορναράκη ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ δύναμη τῆς πίστεώς του.

Τόσο ἀκατάβλητη ἦταν ἡ πίστη του αὐτή, ὥστε –σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλους πνευματικούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας (λαϊκοὺς ἢ/καὶ κληρικούς)–, ἡ δύναμή της διατηροῦσε ἄσβεστη, ἐντός του, τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτη ἐπίγνωση ὅτι, σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς του, ἡ παραμικρότερη πράξη του, ὁ κάθε λόγος του καὶ ἡ πὶδὸ μύχια σκέψη του, ἐπισυμβαίνουν ἐνώπιόν του παντόπου Θεοῦ.

Ἐξῆσε καὶ ἔκοιμήθη Ἁγιοπνευματικά, ὡς Ἐνώπιον Θεοῦ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΡΝΑΡΑΚΗΣ

Ζώντας ενώπιον Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἤτανε συγκλονιστικὰ ἔντιμος, εἰλικρινής, ἀνιδιοτελής καὶ διαφανής, ὄχι μόνον ἔναντι Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔναντι ὄλων

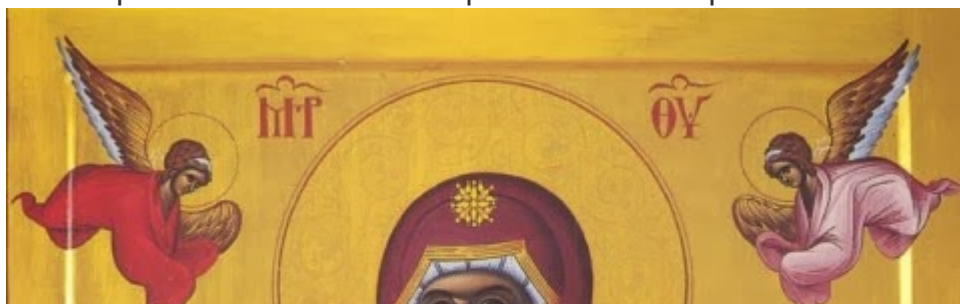
τῶν συνανθρώπων του –ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεώς τους ἢ τῆς μορφώσεως τους– καὶ ἔναντι ὄλων τῶν περιστάσεων.

Στὰ δώδεκα, περίπου, χρόνια ποὺ εἶχα τὴν μεγάλη τύχη καὶ τὴν τιμὴ νὰ ἐπικοινωνῶ μαζί του, οὐδέποτε τὸν συνέλαβα νὰ ψεύδεται, νὰ ὑποκρίνεται, νὰ ἀντιφάσκει, νὰ ὑπεκφεύγει, νὰ ὑποτιμᾷ τὴν προσωπικότητα ἢ τὴν νοημοσύνη τῶν ἄλλων, νὰ τοὺς ἐπιβάλλεται, νὰ τοὺς πειθαναγκάζει, νὰ χειραγωγεῖ ἢ νὰ παγιδεύει τὴν βούλησή τους, ἢ νὰ προσπαθεῖ καθ' οἷονδήποτε τρόπο νὰ τοὺς ἐξουσιάσει ἢ νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθεῖ...

Ὁ Οἰκογενειάρχης: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σημαντικώτατο πνευματικὸ του ἔργο, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἄφησε πίσω του καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ πιὸ σπάνιο: μιὰ ἐνωμένη πολυμελῆ οἰκογένεια, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὴν ἀφοσιωμένη καὶ ἀκούραστη προσφορᾶς σύζυγό του, Ἑλένη, καὶ τὰ τέσσερα παιδιά τους· τὸν Κωνσταντῖνο, θεολόγο καθηγητὴ πανεπιστημίου καὶ φιλόλογο· τὴν Ἀφροδίτη, θεολόγο καὶ καθηγήτρια δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης· τὸν π. Ἀλέξανδρο, θεολόγο καὶ ἱερέα στὸν Ἱ. Ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Εὐαγγελίστριας, στὸ Χαλάνδρι· καὶ τὴν Παραμυθία, μοναχὴ, στὴ Ἱ. Μονὴ Παντοκράτορος, στὸν Ἄγρο Κερκύρας· τὸ πέμπτο, ἦταν ἡ ἀλησμόνητη Μαρθούλα, ἡ δευτερότοκὴ τους, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴ στὰ τριάμισυ τῆς χρόνια.

Ἀποτελούμενη ἀπὸ τελείως διαφορετικὲς καὶ ἐλεύθερα διαμορφωμένες καὶ ἀνεξάρτητες προσωπικότητες, ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη ἀποτελεῖ τὴν οὐσιαστικώτερη μαρτυρία τῆς ζωῆς του, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· διότι εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πιὸ δύσκολου προσωπικοῦ ἀγῶνα ἐνὸς πιστοῦ μέσα στὴν φθοροποιὸ καθημερινὴ πραγματικότητα: τοῦ ἀδιάλειπτου ἀγῶνα ὀρθόδοξης ὀρθοπραξίας, μὲ βάση τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὸν σεβασμὸ πρὸς τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου τῶν οἰκείων του.

Δεδομένου δὲ ὅτι, οἱ πιὸ ἀύστηροὶ κριτὲς καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι ἀμφισβητίες τῶν γονέων εἶναι τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ τους, τὸ γεγονός ὅτι, καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη -συνεπικουρούμενου ἀπὸ τὴν βαθιὰ ὀρθόδοξη σύζυγό του- ἐπέλεξαν νὰ ἀφιερῶσουν τὴν ζωὴ τους στὸν Θεὸ καὶ στὰ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἐλευθερία καὶ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, συνιστᾷ τὴν συγκλονιστικώτερη ἀπόδειξη τῆς νίκης τοῦ στὸν ἀγῶνα αὐτόν.

Τὴν οἰκογένειά του συμπλήρωναν καὶ τὰ δώδεκα πολυαγαπημένα του ἐγγόνια (ἀπὸ 19 ἐτῶν ἕως 14 μηνῶν), πού τὸν ἐλάτρευαν· μιὰ οἰκογένεια πιστὴ, ἀλληλέγγυη, ἀγαπημένη, εὐτυχισμένη, δυνατὴ ἔναντι τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς καὶ ἐλεήμονα -δηλαδή, μιὰ οἰκογένεια πραγματικὰ ὀρθόδοξη.

Ὁ Ἄνθρωπος: Ἔχοντας ἀδιάλειπτη ἐπίγνωση ὅτι ζῆ ἐνώπιον Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης οὐδέποτε ἐπέδειξε τὴν ἔπαρση ἢ τὴν σοβαροφάνεια τοῦ «ἀνώτερου» καὶ οὐδέποτε βαυκαλίσθηκε μὲ τὴν αὐτοδικαίωση τοῦ «καλύτερου χριστιανοῦ»

Παρὰ τὰ ἀκαδημαϊκὰ του ἐπιτεύγματα, τὶς βαθιεῖς θεολογικὲς του γνώσεις, τὴν κρυστάλλινή του διάκριση, τὴν διαυγῆ σκέψη του καὶ τὴν διεισδυτικότητά τῆς εὐφυΐας του, ὁ ἴδιος ἦταν πάντα βαθύτατα ταπεινός, εὐγενής, εὐπρεπής, διακριτικός, πρᾶος καὶ γνήσια προσηνὴς πρὸς ὅλους.

Οὐδέποτε τὸν ἄκουσα νὰ ἐπαίρεται γιὰ τὸ ἔργο του, οὐδέποτε τὸν ἄκουσα νὰ περιαιτολογεῖ, νὰ κομπορρημονεῖ ἢ νὰ αὐτοδοξάζεται.

Ἀντιθέτως, πάντοτε ἀπέδιδε στὸν Θεὸ ὅσα εἶχε ἐπιτύχει στὴν προσωπική, κοινωνική καὶ ἀκαδημαϊκή του ζωὴ· καί, ἐνῶ ἔλεγε ἀύστηρὰ τὸν ἑαυτό του, ἦταν πάντα ἐπεικὴς ἔναντι τῶν σφαλμάτων καὶ ἀδυναμιῶν τῶν συνανθρώπων του.

Ὁ Συνάνθρωπος: Καὶ ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ τοὺς σταθεῖ ἀρωγὸς σὲ κάθε τομέα: στὸν ὑλικὸ τομέα, ὅταν διαπίστωνε ὁ ἴδιος τὴν ἀνάγκη τους, ἀλλὰ καὶ στὸν πνευματικὸ τομέα, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ προσέτρεχαν σ' αὐτόν. Τότε, καὶ μόνον τότε, τοὺς καθοδηγοῦσε διακριτικὰ καὶ μὲ λεπτότητα, εἴτε ἀφυπνίζοντας τὶς ὑπνώττουσες δυνατότητές τους, εἴτε διανοίγοντας τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, προσέχοντας πάντα νὰ ἐνεργοποιεῖ τὴν βούλησή τους καὶ ὄχι νὰ ἐπιβάλλει σ'

αυτούς τὴν δική του.

Ἐχοντας ἔντονη τὴν αἴσθησι τοῦ χιούμορ, συχνὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ νὰ ἐλέγχει τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ πάντα μὲ λεπτὸ καὶ ἀγαπητικὸ τρόπο. Κάποτε, π.χ., πού κάποιος τοῦ εἶπε ὅτι ἔκανε εἴκοσι κομποσχοίνια παράκλησις πρὸς τὸν Θεὸ καί, ὅταν εὐοδώθηκαν οἱ παρακλήσεις του, ἔκανε ἕνα κομποσχοίνι εὐχαριστιῶν, ὁ καθηγητὴς τὸν ρώτησε χαμογελαστά: «Τὰ ἄλλαδεκαεννέα κομποσχοίνια, ποῦ πῆγαν;».

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ κηδεῖα τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη δὲν ἦταν ἕνα ψευδοκοινωνικὸ γεγονός. Ἦταν μιὰ καρδιακὴ κοινωνία ψυχῶν μεταξὺ ζώντων καὶ κεκοιμημένου. Ὅσοι παρέστησαν σ' αὐτήν, εἶχαν -πλὴν ἐλαχιστοτάτων ἐξαιρέσεων- μιὰ βαθειὰ καὶ οὐσιαστικὴ ἐν Χριστῷ σχέση μαζύ του· δηλαδή, μιὰ σχέση πού, εἴτε τοὺς ἀνάπαυε, τοὺς παρηγοροῦσε καὶ τοὺς στήριζε, εἴτε τοὺς ὀδηγοῦσε πρὸς τὴν «καλὴν ἀλλοίωσιν», εἴτε τοὺς ἐνδυνάμωνε γιὰ τὴν διατήρησή της, εἴτε τοὺς βοηθοῦσε νὰ ἀνταπεξέλθουν σὲ διάφορες πνευματικὲς δυσκολίες ἢ στὶς ἀνάγκες τῆς βιοτῆς. Καὶ γι' αὐτό, στὰ μάτια τῶν παρισταμένων ὑπῆρχε ἡ συνειδητοποίηση τοῦ πόσο πολύτιμη εἶχε ὑπάρξει ἡ παρουσία του στὴν πορεία τῆς ζωῆς τους.

Καὶ αὐτό, στὶς φοβερὲς μέρες πού ζοῦμε, εἶναι τόσο σπάνιο...

Ὁ Πατερικός: Αὐστηρὸς καὶ ἄτεγκτος, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἦταν μόνον σὲ θέματα Πίστewς, δηλαδή, σὲ θέματα ἀπόκλισης -θεωρητικῆς ἢ πρακτικῆς- ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν Μία καὶ Μόνη Ἀλήθειά Της. Καί, ἐὰν μὲν ἡ ἀπόκλιση αὐτὴ ὀφειλόταν σὲ ἄγνοια ἢ παρανόησι τῶν δογμάτων, διόρθωνε πρόθυμα καὶ ὑπομονετικὰ τὸν ἀποκλίνοντα· καὶ τοῦτο ἔπραττε πάντα μὲ ταπεινότητα καὶ διακριτικότητα, ἀνατρέχοντας πάντα μὲ πιστότητα στὰ ἱερὰ κείμενα καὶ στοὺς Πατέρες, χωρὶς νὰ προβάλλει ἀλαζονικὰ ἑαυτόν, ὡς τὴν μόνη αὐθεντία.

Ὁ Ἀγωνιστής: Ὅταν, ὅμως, ἡ ἀπόκλιση ἀποδεικνυόταν συνειδητὴ, σκόπιμη καὶ ἰδιοτελής, τότε -καὶ μόνον τότε- ὁ πρᾶος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐγκατέλειπε τοὺς συνήθεις χαμηλοὺς τόνους του καὶ -μὲ τὴν στήριξι τοῦ ἡγεμονικοῦ πνεύματος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ- ὑψωνε μὲ γενναιότητα, παρρησία καὶ σθεναρότητα τὴν φωνή του, γιὰ τὴν προάσπισι τῆς γνήσιας Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Παραδόσεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου ὀρθοπραξίας.

Ἐχοντας τὴν πεποίθησι ὅτι, ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ τὴν ἠθικο-θρησκευτικὴ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἐπιστράτευσε ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸν πολεμήσει καὶ γιὰ νὰ καταγγεῖλει τοὺς ἐκφραστὲς του.

Ἀκόμα, ὅμως, καὶ σὲ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἔλεγχε μόνον αὐτὲς καθ' ἑαυτὲς τὶς ἀποκλίσεις τοὺς ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι, χωρὶς νὰ προσβάλλει προσωπικῶς τοὺς

ἀποκλίνοντες (σὲ ἀντίθεση μὲ ὅ,τι πράττουν αὐτοὶ εἰς βάρος ὧσων προασπίζονται τὴν Πίστη αὐτή).

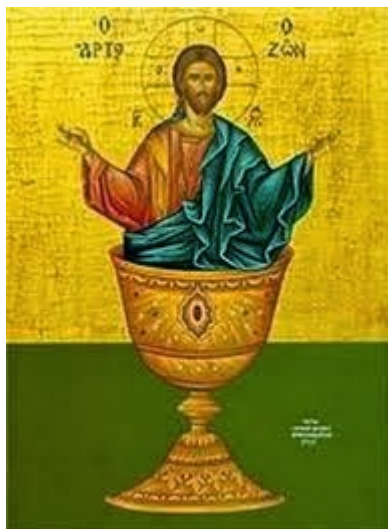
Σὲ δώδεκα χρόνια, μία καὶ μόνον φορὰ ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτὸν του νὰ χαρακτηρίσει ἕναν ἐκ τῶν πλέον ἐξοργιστικὰ προκλητικῶν προβατόσχημων λύκων ὡς «καμμένο χαρτὶ ἐνώπιον Θεοῦ», καὶ τοῦτο σὲ κατ' ἰδίαν τηλεφωνικὴ συνομιλία μας, προσθέτοντας ἀμέσως «Θεέ μου, συγχώρεσε μέ».

Ὁ Ἀντιοικουμενιστής: Τὴν μεγάλη ἀγωνιστικότητά του ἐπέδειξε ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ὅταν διαπίστωσε ὅτι, ἡ προβληθεῖσα ὡς «ἐκσυγχρονιστικὴ» «Λειτουργικὴ Ἀναγέννηση» δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἐκ τῶν θυγατρικῶν του Οἰκουμενισμοῦ. Μετὰ ἀπὸ σειρὰ σχετικῶν ἄρθρων, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπευθύνει, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2003, ἕνα 11σέλιδο Ὑπόμνημα στὸν παντοδύναμο τότε Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καὶ στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Στὸ ἐν λόγω Ὑπόμνημά του, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης ἐντοπίζει τὶς θεμελιώδεις κακοδοξίες τῆς «Λειτουργικῆς Ἀναγέννησης». Καί, ἀφοῦ τὶς ἀναλύει διεξοδικὰ καὶ ἐμπεριστατωμένα, μέσα ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς γνήσιας ὀρθόδοξης πατερικῆς σκέψης, τὶς καταγγέλλει εὐθαρσῶς, ὡς προερχόμενες ἀπὸ τὶς δύο θεμελιώδεις ἀρχές τῆς μετανεωτερικότητας, ἡ ὁποία αἰτεῖται τὰ ἐξῆς ἐξωφρενικά: α) τὸν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμὸ τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ β) τὸν διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμὸ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας!

Ἐπ' αὐτῶν, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης σχολιάζει: «Ἐάν, τόσο ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, τότε, ζητεῖται ὁ διαρκῆς ἐπαναπροσδιορισμὸς τοῦ Χριστοῦ, στὴν ροὴ τοῦ χρόνου(!!!). Ἐξ ἄλλου, ἡ νέα νεοεποχίτικη ἀπόρριψη τῆς πατερικῆς παράδοσης καὶ θεολογίας, καὶ ἡ ἀντικατάστασή τους ἀπὸ μιὰ μεταπατερικὴ —δηλαδή, μιὰ ἀπατερικὴ— θεολογία, ὁδηγοῦν σὲ οἰκουμενιστικὲς συζητήσεις σαρωτικῶν ἀλλαγῶν, τόσο στὴν ὀρθόδοξη θεολογία, ὅσο καὶ στὸ σύνολο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς».

Προειδοποιεῖ δὲ τόσο τὰ μέλη τῆς Συνόδου, ὅσο καὶ τὸν Πρόεδρό της, ὅτι, διὰ τῆς «Λειτουργικῆς Ἀναγέννησης», μὲ τὴν συνοδική τους ἔγκριση... «...παραδίδετε ὀλόκληρη τὴν παράδοση καὶ τὴν διδασκαλία, καί, γενικῶς, τὴν Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὶς καταστροφικές, γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς παραδόσεώς της, καὶ θολωτικὲς καὶ στρεβλωτικὲς, γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς της, ἀρχές τῆς μετανεωτερικότητος. Ὅδοποιεῖτε τρίβον, ἐντὸς του χώρου τῆς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, στὴν σαρωτικὴ τῶν ἀξιῶν λαίλαπα τῆς Νέας Ἐποχῆς, τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων στὴν ζωὴ τοῦ κόσμου!».

Μόνον Φόβον Θεοῦ: Τὴν μετανεωτερικότητα καὶ τὴν μεταπατερικὴ θεολογία –ἀμφότερες θυγατρικὲς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ– ἀναγνώρισε ὁ Ἰωάννης Κορναράκης καὶ στὰ περὶ “Σύγχρονης Ὁρθοδοξίας”, ποὺ ἐξαγγέλθηκαν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2012.

Σὲ ἄρθρο τοῦ μὲ τίτλο «Ἐπίσημη Πατριαρχικὴ Ἀναγνώριση τῆς “Σύγχρονης” Ἀντιπατερικῆς Ὁρθοδοξίας», ὁ Ἰωάννης Κορναράκης καταγγέλλει μὲ παρρησία ὅτι: «Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός ὅτι, ἡ καθιέρωση τῆς “σύγχρονης” Ὁρθοδοξίας ὡς “Ὁρθοδοξίας” τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου, ἀκολουθεῖ χρονικῶς τὸ Διεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἀκαδημίας τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν, ποὺ ἔγινε στὸν Βόλο, ἀπὸ 3 ἕως 6 Ἰουνίου 2010, μὲ θέμα: “Πατερικὴ σύνθεση ἢ Μετα-πατερικὴ θεολογία;”. ἦτοι: “ἐπιστροφή στους Πατέρες, μὲ ἐπαναδιατύπωση ἢ ἀναθεώρηση τῆς θεολογίας τους, ἢ ἀπατερικὴ θεολογία, θεμελιωμένη στὶς ἀρχὲς τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς παγκοσμιοποιήσεως;”!

(...) Μὲ τὴν προβολὴ καὶ μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ “σύγχρονη” θεολογία, ὁ πατριαρχικὸς χῶρος ἐννοεῖ, βεβαίως, ὅτι περιποιεῖ τιμὴ στὸ ἔργο του: στήνοίκουμενιστικὴ ἀποτύπωση τῆς εἰκόνας μιᾶς Ὁρθοδοξίας ἀντιπατερικῆς καὶ παγκοσμιοποιημένης!!!”».

Στὸ ἴδιο ἄρθρο –καὶ στὴν ἐνότητα μὲ τίτλο «Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν δημιουργία μιᾶς ἀντιπατερικῆς “σύγχρονης” Ὁρθοδοξίας»–, ὁ καθηγητὴς ἐπισημαίνει:

«Τὸ κορυφαῖο γεγονός, ποὺ ἐσχάτως καταγράφει τὴν ἐντονη ἀποδόμηση τῶν Ἱ. Κανόνων ἀπὸ μέρος τοῦ κ. Βαρθολομαίου, εἶναι ἡ συλλειτουργία καὶ τοῦ Πάπα, κατὰ τὴν θρονικὴ ἐορτὴ τοῦ Πατριαρχείου, τὴν 30ῃ Νοεμβρίου 2006. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Πατριαρχείου –μὲ δεμένα τὰ χέρια του μὲ τὸν Πάπα–, διαδηλώνουν ἀμφότεροι τὴν κοινὴ ἀπόφασή τους νὰ ἐνωθοῦν ἡ Ὁρθόδοξη ΕΚΚΛΗΣΙΑ μὲ τὸν Παπισμὸ (...).

Ὁ Πατριάρχης ἔχει προωθήσει αὐτὴν τὴν ἔνωση μὲ τὴν ἀρωγὴ τοῦ πρωτοπαλλήκαρου τῆς ἐνώσεως αὐτῆς: τοῦ Μητροπολίτη Περγάμου, Ἰωάννη Ζηζιούλα, ὁ ὁποῖος εἶναι πασίγνωστος γιὰ τὴν διαχρονικὴ του ἐπιμονὴ στὸ κυρίαρχο καὶ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα, καὶ ὄχι στὸ πρωτεῖο τιμῆς».

Πιὸ κάτω, στὸ ἴδιο κείμενο, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης καταγγέλλει χαρακτηριστικά:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, ὅμως, στὸ ἔργο τοῦ Ἰχνη ἀπὸ τὴν ἀναζήτηση τοῦ ὑπερβατικοῦ, ἀντικαθιστᾷ τὴν φράση “διὰ τοῦ εὐαγγελίου”, μὲ τὴν φράση “διὰ τῆς ἐκκλησίας”, ἀναπτύσσοντας, ἔτσι, τὴν διδασκαλία τῆς ἀόρατης σωτηρίας! Μὲ τὴν παραχάραξη αὐτῆ, ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ξεπεράσει τὴν ἀύθεντικὴ ἀποστολικὴ διδασκαλία περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἐθνῶν, διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τους ἀποδοχῆς, ἐφαρμογῆς καὶ βιώσεως τοῦ Εὐαγγελίου. Σημειώνοντας δὲ ὅτι, “οἱ παλαιότεροι ὅσο καὶ οἱ νεότεροι θεολόγοι τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τόνισαν ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ὀρατῆς Ἐκκλησίας”, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας καταλήγει στὸ συμπέρασμα ὅτι, σὲ αὐτὴν τὴν “ἀόρατη Ἐκκλησία”, καὶ τὰ ἔθνη “δύνανται νὰ ἀνήκωσι ἀοράτως καὶ οἱ ἐθνικοί, οἱ ἑτερόδοξοι...” (σσ. 423-4)».

Πραγματική Όμολογία Πίστεως: Τέλος, ὁ Ἰωάννης Κορναράκης κλείνει τὸ καταγγελτικὸ αὐτὸ κείμενο μὲ τὰ ἐξῆς συγκλονιστικὰ λόγια:

«Ὁ ὑπογράφων συνέταξε τὸ παρὸν κείμενο, ὦν συνεπῆς στὸν διδακτορικὸ του ὄρκο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας: “ὅπου γῆς βρεθῶ, θὰ ὑποστηρίζω τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας”. Ὅλοι οἱ διδάκτορες δίνουν τὸν ὄρκον αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ὀρκίζονται νὰ ἐπιτελοῦν τὰ καθήκοντά τους θεοφιλῶς καὶ νὰ ἀνταποκρίνονται μὲ θεῖο ζῆλο στὴν τήρηση τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅσοι Ἐπίσκοποι ἀφήνουν ὀρθάνοιχτη τὴν θύρα στὸν οἰκουμενιστικὸ χῶρο καὶ ἀναλαμβάνουν δραστηριότητες ποὺ ἀκυρώνουν τὴν προσωπικὴ τους ἀξιοπρέπεια καὶ τὸν σεβασμὸ τους ἔναντι τοῦ ἀξιωματός τους, ὡς κληρικῶν καὶ ὡς ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἀποβαίνουν ἐπιλήσμονες τοῦ ὄρκου τους.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση, φαίνεται νὰ ἐνεργεῖ τὸ μιὰρὸ ἔργο του, ὁ Ἀντίχριστος, καὶ διὰ τῆς “Ἐκκλησίας”».

Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο κείμενο ποὺ δημοσιοποίησε.

Στὴν οὐσία, τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν ἦταν μόνον καταγγελτικὸ.

Ἦταν ἡ πνευματικὴ του διαθήκη καὶ ἡ δική του, ἀπερίφραστη καὶ ἀληθινὴ, Ὁμολογία Πίστεως.

Ἐπιτομή: Οἱ λίγες αὐτὲς γραμμές, οὔτε μποροῦν, οὔτε φιλοδοξοῦν, νὰ ἀποδώσουν τὴν πλήρη εἰκόνα τῆς προσωπικότητας τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη. Δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ταπεινὴ προσπάθεια σκιαγράφησης τῆς εὐεργετικῆς παρουσίας του μέσα στὴν ζωὴ· μιὰ παρουσία ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ, ἀκόμα καὶ σήμερα, νὰ μᾶς ἀναπαύει, νὰ μᾶς ἐνισχύει, νὰ μᾶς παρηγορεῖ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγεῖ.

Ὅσοι εὐεργετηθήκαμε ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ἰωάννη Κορναράκη στὴν ζωὴ μας, τοῦ εἴμαστε βαθιὰ εὐγνώμονες, καὶ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ τὸ δῶρο Του αὐτό, σὲ μιὰν ἐποχὴ ποὺ οἱ ψευδοπροφήτες ἐγερθέντες πλανοῦν, ἡ ἀνομία πληθύνεται, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν ψύχεται καὶ οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ «ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, ὠρυομένου

καθ' ἡμῶν ὡς λέοντος» εἶναι πιά ἐκκωφαντικοί...

Δάφνη Βαρβιτσιώτη

Πηγές: «ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ»- fdathanasiou-parakatathiki.blogspot.gr